

Hele Kai Kjær-Hansens formandsberetning findes på Israelsmissionens hjemmeside (www.israel.dk).

Den kan også rekvireres fra Israelsmissionens sekretariat. Her den principielle del. Om årsregnskabet, se s. 6 her i avisen.

“...af hele mit hjerte ønsker jeg

Årsmødets tema er Guds land – Guds folk – Guds kirke. Med det i baghovedet vil jeg kort spejle Den Danske Israelsmission anno 2005-2006 i nogle begivenheder, som fandt sted i anno 1905-1906 og som var fæstegangs-begivenheder. Der er således tale om 100-års jubilæum:

“Grundbestemmelserne for den danske Israelsmission” blev vedtaget i 1906. Første årsmøde blev afholdt i 1906. De første to missionærer indvies i efteråret 1905, den ene når først sit arbejdsområde i 1906.

Vigtige forhold i Den Danske Israelsmissions historie blev påbegyndt i årene 1905-06. I sin formandsberetning ved årsmødet i Århus tog Kai Kjær-Hansen afsæt i begivenheder, der har karakter af 100-års-jubilæum.

Med egne “udsendinge” er der skabt behov for et eget “blad”, idet der nu er noget at skrive om; det første “blad” udgives i 1905-06; med “egne” udsendinge skulle “komiteen” for Den danske Israelsmission” forholde sig til “problemer” af principiel art.

Formålsparagraf i 1906 og i 2006

I 1906 lyder paragraf 1: “Den danske Israelsmission” er en Sammenslutning indenfor den danske Kirke, der har til Formål at bringe evangeliet til Israels Folk.”

I dag lyder formålsparagraffens første led: “Den Danske Israelsmissions formål er: at bringe evangeliet om Jesus Kristus til jøderne.”

Lignende paragraffer havde dengang fx flere tyske selskaber samt Den Svenske Israelsmission.” Flere af disse har brudt med det oprindelige formål.

På den baggrund er jeg glad for at fejre et sådant 100-års “paragraf-jubilæum”. Hovedformålet er stadig at bringe evangeliet til jøderne, Israels folk.

Årsmøde i 1906 og i 2006

Den Danske Israelsmission blev stiftet i 1885. Men det første årsmøde fandt først sted i april 1906, i Odense. Missionær Philemon Petri, der var jøde og var kommet til tro på Jesus, talte ved aftenmødet. Dengang boede han her i Århus. En af hans pointer var, at det er “Synet af levende Kristendom”, der vækker jøders interesse for evangeliet. Han gengav en samtale, han havde haft med en ortodoks jøde her i Norden. Her ordvekslingen. Petri er den, der spørger:

“Hvad synes De om de kristne?”
“Godt.”
“Har De altid syntes saa?”

“Nej, ikke i Polen!”
“Hvorfor?”
“Nej, der var jo ingen kristne.”
“Er der da det her?”
“Ja, for jeg har kunnet se, at de har kunnet elske. De elsker mit Folk og min Bibel.”

Ved dette 100-års årsmøde-jubilæum udfordrer Petris ord stadig. Måske lidt naivt formuleret. Og dog! Vi kan have forskellige vurderinger af forhold, der falder ind under temaet *Guds land – Guds folk – Guds kirke*. Og det kan vi leve med. Men Israelsmission er kendetegnet ved kærlighed til Guds folk og “deres” bibel. Den hebraiske bibel (= “vort” GT) fortæller, at alle mennesker er skabt i Guds billede. Vores kærlighed til Israel betyder derfor ikke, at vi ønsker at skabe had til palæstinensere – et tema, jeg ofte har været inde på ved de seneste årsmøder.

Motto i 1906 og i 2006

Israelsmissionens første “blad” – og første nummer – udkom kort tid før julen 1905. Men årgangen 1906 kaldes alligevel første årgang – så vi snyder ikke ved i 2006 at

fejre 100-års blad-jubilæum. I 1906 kom det i seks numre, som det gør i 2006. Det skyldes nu ikke, at vi på dette punkt vil efterligne de gamle; det skyldes P&T og bortfald af portostøtte! I 1906 agiterede man for at gøre bladet kendt. Det samme gør vi med Israelsmissionens Avis i 2006.

Fra første årgang stod der på forsiden: “Brødre! Mit Hjertes Ønske og Bøn til Gud for Israel er om deres Frelse (Rom 10,1).” Oversættelsen er i dag en anden, men stadig citeres Paulus’ ord på forsiden af Israelsmissionens Avis: “...af hele mit hjerte ønsker jeg og beder til Gud om, at de må frelses (Rom 10,1).”

Bønner udtrykker i kort- og klartekst, hvad Israelsmission i bund og grund drejer sig om. Og hvad vi føler os forpligtet af: “... at de må frelses”.

Når vi siger det, inddrager vi os selv. Vi har alle brug for ham, jøden Jesus fra Nazaret, ham som Israels Gud oprejste fra de døde, hvormed han godt-gjorde, at Jesus var – og er – den unikke jøde.

At vi stadig tør – og vil – sige dette, forbyrder en del. Vi gør det, selv om vi kender til kirkens forsynelser mod det jødiske folk op gennem tiderne, kender til Luthers antisemitiske og fortegnede billeder af jøderne, ja, kender til Holocaust.

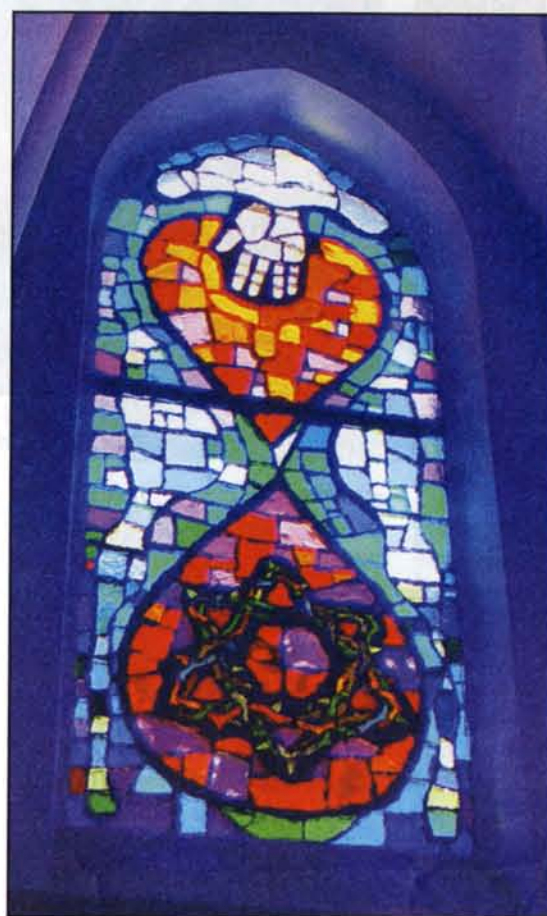
Der er meget smertefuld at gøre op med. Men det er ingen fortegning at sige, at det ikke er os, der har fundet på, at evangeliet er for Guds folk. Her lytter vi til Jesus og de første Jesus-troende jøder.

Han og de virkede i *Guds land*; han og de proklamerede *Guds gode nyheder for Guds folk*; han og de udgjorde det nye tempel, *Guds kirke* bestående af jøder og ikke-jøder.

Mottoet på Israelsmissionens “blad” røg ud i 1962 i forbindelse med et nyt layout. Men det er næppe hele forklaringen. På det tidspunkt var der en del uenighed i landsstyret om, hvorvidt mission skulle afløses af dialog.

Missionslinjen blev – efter vanskelige drøftelser – fastholdt og er blevet profileret gennem Israelsmissionens Avis. At mottoet først blev genindført på forsiden af Avisen i 2003 skyldes en tilfældighed.

Problemer i 1906 og i 2006

Vi er ikke i tvivl: vores opgave er at formidle Guds kærlighed til det jødiske folk, ligesom Gud viste ved sin kærlighed ved at sende sin søn, jøden Jesus, for at give sit liv som det fuldendte offer.

Missionær Stefan Volf – den ene af de to første udsendinge – blev placeret i Galizien, der den gang hørte til Østrig. I de år gik de missionsteologiske overvejelser på, om der skulle drives direkte eller indirekte mission over for jøder. Det var ikke et spørgsmål om, hvorvidt jøder havde behov for evangeliet, men om metode. Ved den indirekte metode ville man bygge evangeliske kirker, som med levende kristne ville tiltrække jøder, mente man.

Israelsmissionens komite kunne godt leve med, at Volf stod for det synspunkt, men ikke med at han offentligt i 1906 forkastede den direkte missionsmetode. Israelsmissionens egen missionær, Petri, mente også, som nævnt, at levende kristendom kunne tiltrække jøder, men han gik ind for direkte mission.

Og her er vi ved noget karakteristisk for Israelsmissionens ledelse for 100 år siden. Volf fik mundkurv på med hensyn til offentligt at kritisere dem, der gik ind for direkte mission. Men han havde frihed til at arbejde for Israels frelse ud fra sin personlige overbevisning – og også skrive herom, hvilket han ofte gjorde. I metodespørgsmål var der højt til loftet.

Et andet spørgsmål, som blev drøftet på årsmødet i 1906, var, om komiteen gik ind for dan-

nelse af specielle jødekristne menigheder. Professor Frederik Torms svar er karakteristisk: i egne, hvor der er få jødekristne, er det naturligt, at de slutter sig til de bestående kristne menigheder. Men, fortsætter han: “Jeg glæder mig til den Dag, en jødekristen Menighed kan dannes, men er ikke opsat paa at faa noget saadant frem, før Guds Aand tydeligt viser om den Vej; thi ogsaa den kan rumme store Farer.”

Igen: Problemet drøftes; der er plads til forskellige meninger og højt til loftet; løsningen på et sådant vigtigt spørgsmål formuleres ikke i en snæver lovparagraf, som alle har at rette sig efter, hvad enten man er med i komiteen eller ven af Israelsmissionen. Der er plads til forskellige meninger om, hvordan Israel bedst hører evangeliet og hvordan jødekristne organiserer sig.

Og det gælder også spørgsmålet om den dengang frembrydende zionisme. Et godt eksempel er fra 1916 i forbindelse med “bladets” dækning af det skandinaviske Zionstforbunds anden konference i København. Redaktøren anmærker: “I Anledning af denne Kongres bringer vi her i Bladet to Stykker, der udmærket udfylder hinanden.”

I den ene artikel hævdes synspunktet: “Ingen, som kender sin

...at de må frelses”

Bibel, vil kunne undlade netop i Zionstbevægelsen at se en vidunderlig Opfyldelse af Skriftens Profetier om dette Guds gamle udvalgte Folk.” Hele skriften varsler, siges det, “en Samling og Genoprejsning af Israels Folk hen imod de sidste Tider ...”

I den anden artikel hævdes, at zionismen mangler Guds ånd, og at den udelukkende er en national bevægelse. Den kan muligvis blive brugt af Gud som middel til et stort mål, “men selve Maalet er den ikke.” Måske vil zionismen bringe “Israel en ren jordisk og ydre Hjemkomst,” men ikke den åndelige “Hjemkomst” til Gud.

Og hvad siger vi til noget sådant i 2006? Vi siger kort og godt: når det gælder meninger, er der stadig højt til loftet i Israelsmissionen. Der er plads til forskellige synspunkter. Hvad der binder os sammen er vor bøn og vort arbejde for, at Israel må frelses ved tro på Jesus.

Internationalt i 1906 og i 2006

I perioden 1895 til 1911 blev der holdt fem internationale konferencer om jødemission. Ved de fleste var der dansk deltagelse. Israelsmissionen var også med ved den, der blev afholdt – ja, gælt – i 1906 i Amsterdam. Hvordan er det 100 år efter?

I de sidste mange år har DIM været medlem af to internationale organisationer, nemlig LEKKJ, forbogstaver på tysk som oversat til dansk står for Den Lutherske Europæiske Kommission for Kirke og Jødedom, samt LCJE, Lausanne Consultation on Jewish Evangelism (Lausanne-rådet for jødemission).

I år har vi imidlertid opsagt vort medlemskab af LEKKJ. Og med beklagelse. LEKKJ blev nemlig

I LCJE er vi mange, der står sammen om mission til det jødiske folk

Israelsmissionens Avis nr. 2, 2006

dannet i 1976 ved et møde i Christiansfeld. Dets første formand var Axel Torm, mangeårig formand for Den Danske Israelsmission. Går vi nu imod ham? Det mener vi ikke.

Fra første begyndelse var der i LEKKJ divergerende meninger om spørgsmålet dialog og/eller om mission over for det jødiske folk. Men der var respekt over for dem, der stadig fastholdt, at kirken er forpligtet på at dele evangeliet med jøder, sådan som Torm gjorde det.

Siden 1987 har Vilhelm Væрге – også tidligere formand i DIM – repræsenteret os ved LEKKJ konferencerne. Ved et møde i Helsinki 1999 fremkom en udtalelse, hvor jødemission direkte blev afvist. Væрге, som måtte forlade mødet, før denne udtalelse blev vedtaget, protesterede efterfølgende i skarpe vendinger og hævdede, at det ikke blot var udtryk for en dårlig teologi, men en falsk teologi.

I min formandsberetning 2001 angav jeg, at vi vakkede med hensyn til vort medlemskab af LEKKJ, men at det ikke var udtryk for vaklen med hensyn til missionssyn. “Vi er med i LEKKJ for at påvirke andre med vores ja til Israelsmission,” sagde jeg.

Det har Væрге gjort på bedste vis og sammen med repræsentanter fra bl.a. Den Norske Israelsmission. Væрге har brugt evangeliet – det folk som historisk set står fastholde vores kirke på, at alle – vi selv inklusive – har brug for det.

DIM var altså repræsenteret ved Amsterdam-konferencen for 100 år siden. Hermed tilkendegav man behovet for at være med i en større sammenhæng. Også selv om denne sammenhæng ikke var luthersk. “Grundbestemmelserne” fra 1906 anfører da også, at man vil samarbejde “med andre evangeliske Missionsvirksomheder blandt Jøderne”. Sådant gør vi også i 2006. Det fik de ikke røde knopper af i 1906, vi får det heller ikke. De fik – og vi får – inspiration.

afstand til missionsorganisationer, som evangeliserer fx i Tyskland, og som DIM glæder sig over og samarbejder med i LCJE.

Vi fortsætter vort medlemskab af LCJE. Her føler vi os godt tilpas. Ikke fordi LCJE udgør en homogen gruppe, når det fx gælder eskatologi og alt det, der falder ind under temaet Guds land – Guds folk – Guds kirke. Det diskuteres bravt. Strategier for, hvordan jøder bedst nås med evangeliet, er der også delte meninger om. Om Jesus-troende jøder – i diasporaen – skal organisere sig i egne menigheder eller indgå i de eksisterende kirker, er man heller ikke enig om. Men der er ét forhold, der ikke sættes til debat, og det er, at evangeliet også skal forkyndes for jøder.

Som basis for vort internationale samarbejde om konkrete projekter har vi valgt den såkaldte Willowbank-erklæringen om det kristne evangelium og det jødiske folk fra 1989 (se s. 2 her i Avisen). Den indeholder et klart ja til mission over for jøder.

Vores generalsekretær har i en artikel for nylig i Kristeligt Dagblad – og med adresse til Muhammed-tegningerne i Jyllands-Posten og eftervirkningerne heraf – indsat “muslim” på nogle steder, hvor Willowbank-erklæringen taler om “jøde”. Hvad man end mener om disse tegninger: Som kristen kirke må det siges klart: Også muslimer har brug for evangeliet.

Ja, man kan faktisk sige, at når vi i Israelsmissionen gør gældende, at jøder har brug for evangeliet – det folk som historisk set står fastholde vores kirke på, at alle – vi selv inklusive – har brug for det.

DIM var altså repræsenteret ved Amsterdam-konferencen for 100 år siden. Hermed tilkendegav man behovet for at være med i en større sammenhæng. Også selv om denne sammenhæng ikke var luthersk. “Grundbestemmelserne” fra 1906 anfører da også, at man vil samarbejde “med andre evangeliske Missionsvirksomheder blandt Jøderne”. Sådant gør vi også i 2006. Det fik de ikke røde knopper af i 1906, vi får det heller ikke. De fik – og vi får – inspiration.

Årsberetningens afslutning

Missionær Petri talte – som nævnt – ved årsmødet i 1906. Han arbejdede utrætteligt for Israels frelse. Ofte havde han drømt om at få lov til at besøge Palæstina. Det blev til virkelighed i 1924, hvor han kunne ledsage sin datter og svigersøn og to børnebørn til Jerusalem, idet svigersønnen var blevet ansat til tjeneste dér af Den Norske Israelsmission.

Petri nåede frem til Jerusalem – og døde straks dér. Israelsmissionen får telegrafisk besked herom og skriver i “bladet”: “Altsaa har han naaet sine Længsels Maal. Og den kristne Israelit skal stedes til Hvile i Fædrenes Jord og nær ved det Golgatha, hvor han havde fundet Hjærtets Fred.”

En passende afslutning til mit bidrag om årsmødets tema: *Guds land – Guds folk – Guds kirke*.

På forhånd: Glædelig påske!
Det betyder også: Fortsat glædelig jødemission!
Der er jøder, der i dag kommer til tro på den korsfæstede og opstandne Jesus.

Tak til Israelsmissionens venner for støtte til, at evangeliet om jøden Jesus fortsat kan lyde blandt Israels folk.

Kai Kjær-Hansen

100-års bladjubilæum

Vær med til at gøre avisen kendt.

Avisen er gratis – men mange vælger at indbetale et støtteabonnement på kr. 90,- om året.

Avisen kan rekvireres hos Den Danske Israelsmission Tlf. 7456 2233 mail: kontor@israel.dk - hjemmeside: www.israel.dk

Tak for en god årsmødegave til Israelsmissionens arbejde